



Arrest

nr. 166 283 van 22 april 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 20 januari 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 januari 2016 tot weigering van verblijf (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 5 juli 2015 het Rijk binnenkwam, diende op 6 juli 2015 een asielaanvraag in. Hij verklaarde via Italië naar België te zijn gereisd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging verzocht de Italiaanse autoriteiten op 15 september 2015 om verzoeker, gelet op de bepalingen van artikel 13, § 1 van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening nr. 604/2013), over te nemen.

1.3. Via een op 2 december 2015 gedateerd schrijven willigden de Italiaanse autoriteiten het overnameverzoek in.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 5 januari 2016 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. De beslissing tot weigering van verblijf, die verzoeker op 5 januari 2016 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

naam : [M.U.]

voornaam : [A.]

[...]

nationaliteit : Somalië

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten, vroeg op 06.07.2015 asiel in België. Hij legde geen documenten voor.

De betrokkene werd gehoord op 10.07.2015 en verklaarde dat hij Somalië op 01.04.2015 verliet en vervolgens via Kenia, Zuid-Soedan en Soedan naar Libië reisde. Hij verliet Libië per boot. Hij reisde het grondgebied van de lidstaten binnen via Italië en verbleef vervolgens naar eigen zeggen zeven à acht dagen in het huis van een smokkelaar. Uiteindelijk reisde hij via Duitsland door naar België, waar hij op 06.07.2015 aankwam.

Tijdens een bijkomend verhoor d.d. 24.11.2015 stelde de betrokkene dat hij vier dagen doorbracht in een park in het Siciliaanse Trapani. Daarna reisde hij naar het Italiaanse vasteland, vanwaar hij meteen verder trok. De betrokkene stelde geen specifieke reden te hebben voor zijn keuze voor België en voegde toe dat de smokkelaar hem zei dat hij hem naar Finland of Noorwegen zou brengen. De betrokkene uitte bezwaar tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Italiaanse instanties omdat geen asiel vroeg in Italië, zijn vingerafdrukken er niet werden genomen en Italië voor hem enkel een land van doorreis was.

De betrokkene stelde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Op 15.09.2015 werd een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd.

Op 02.12.2015 stemden de Italiaanse instanties alsnog in met de overname van de betrokkene met toepassing van artikel 13(1) van Verordening 604/2013 en vroegen ze de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Bologna.

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die

lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betreffende de door de betrokkene aangevoerde argumenten benadrukken we dat het feit dat Italië voor de betrokkene enkel een land van doorreis was geen afbreuk doet aan de verantwoordelijkheid van Italië. Verder wijzen we op het feit dat de betrokkene niet het bewijs levert dat hij in Italië in de onmogelijkheid verkeerde toegang te krijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en de daaraan verbonden bijstand en opvang. Op basis van de verklaringen van de betrokkene denken we kunnen te besluiten dat de betrokkene niet de intentie had asiel te vragen in Italië en zo snel mogelijk wilde verder reizen. Het kan de Italiaanse instanties dan ook bezwaarlijk euvel worden geduid dat de betrokkene, die tegenover de Italiaanse instanties niet kenbaar maakte dat hij asiel wilde vragen, niet de aan de hoedanigheid van asielzoeker verbonden bijstand en opvang kreeg. De betrokkene maakte verder geen gewag van concrete elementen of omstandigheden die volgens hem wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Indien zou worden geopperd dat in het geval van Italië niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel wensen we er op te wijzen dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland).

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, die een volgens zijn verklaringen in 1996 geboren alleenstaande man is. De betrokkene maakte tijdens het bijkomende gehoor van 24.11.2015 geen gewag van gezondheidsproblemen. We benadrukken dat de betrokkene tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden of van uitgesproken kwetsbaarheid.

We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

In de recente update van het rapport over Italië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Maria de Donato en Daniela di Rado, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot 22.12.2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) lezen we dat met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen opvangcapaciteit, die specifiek is gericht op aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, in het leven werd geroepen (pagina 31, alinéa 3). Op dit ogenblik zijn elf dergelijke opvangstructuren operatief : drie in Rome, drie in de provincie Milaan, twee in Venetië, twee in Bologna en een in Bari. Deze structuren kunnen 443 "Dublin-terugkeerders" huisvesten voor een korte of gemiddelde termijn tot plaatsen in de reguliere opvang beschikbaar zijn (pagina 64, §2 : "They can accommodate a total of 443 Dublin returnees, who are accommodated for a short/medium period on a turnover basis" en pagina 67, §2)). Uit lezing van het AIDA-rapport blijkt geenszins dat deze opvang niet kwalitatief zou zijn en niet zou beantwoorden aan de standaarden. Indien zou worden opgeworpen dat deze met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen gecreëerde opvang een tijdelijk karakter heeft wijzen we er op dat het rapport inderdaad meldt dat de initiatieven niet automatisch worden verlengd, maar dat elk jaar opnieuw aanvragen voor ondersteuning moeten worden ingediend. Het loutere feit dat deze projecten een tijdelijk karakter hebben impliceert volgens ons geenszins dat automatisch dient te worden aangenomen dat deze projecten niet zouden worden verlengd of verder zouden worden volgehouden. Het AIDA-rapport vermeldt dat de verwachting is dat deze initiatieven opnieuw zullen worden gefinancierd (pagina 64, §5).

Indien zou worden opgeworpen dat de opvangstructuren onder druk komen te staan door de aanhoudende instroom van immigranten in Italië wijzen we er op dat in 2014 en 2015 35.000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (CAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA). Voortgaande op recente berichtgeving en bronnen zijn er volgens ons geen tekenen van interferentie tussen beide "circuits" (cfr. "Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015, kopie bijgevoegd aan administratief dossier). Met de huidige inspanningen zal de capaciteit van de reguliere opvangcentra (CARA/CDA en CPSA) tegen het einde van 2016 zijn gestegen van 12.000 tot 15.550 (cfr. "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015, hierna "Italian Roadmap", pagina 3, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Voorts wordt in het reeds geciteerde AIDA-rapport opgemerkt dat de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. Midden 2012 werd een centraal coördinatieorgaan opgericht om een verdere progressieve uitbreiding van SPRAR centra te realiseren. Het doel is asielzoekers onder te brengen in meer kleinschalige centra in plaats van in de grotere CARA-opvangcentra (pagina 68). Het SPRAR-netwerk zal tegen begin 2016 32.000 personen kunnen herbergen ("Italian Roadmap" pagina 6). We benadrukken dat in september 2015 het Italiaanse opvangnetwerk een totale capaciteit van 98.314 plaatsen had, wat ons inzien weergeeft dat de inspanningen van de Italiaanse instanties vruchten afwerpen ("Italian Roadmap" pagina 2).

Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen naar onder meer het AIDA-rapport waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. In het geval dat de "Dublin-terugkeerder" geen asiel vroeg na zijn aankomst in Italië en verder trok naar een andere lidstaat kan deze persoon na overdracht zonder problemen een aanvraag indienen (pagina 40 : "Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure"). Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene, die voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België geen asiel vroeg in Italië en in wiens geval Italië verantwoordelijk werd voor de behandeling van zijn in België ingediende asielaanvraag, na overdracht niet zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. De Italiaanse instanties zullen zijn asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderden naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag.

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het verzoek tot internationale bescherming van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder

dus ook België. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Algemeen zijn we van oordeel dat zeker niet kan worden ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen zeer grote uitdagingen inzake opvang en behandeling meebrengt voor de lidstaten, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We zijn van oordeel dat bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar het reeds geciteerde AIDA-rapport, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes Italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; Schweizerische Flüchtlingshilfe, "Italiën : Aufnahmebedingungen. Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, oktober 2013, "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.201 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis vanbovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013."

Dit is de bestreden beslissing.

1.5. Verzoeker werd op 19 januari 2016 overgebracht naar Italië.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29

juli 1991), van de artikelen 18 en 19 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zijn betoog luidt als volgt:

“[...] De bestreden beslissing ontnemt aan verzoekende partij haar recht op asiel.

Verwerende partij oordeelt dat Italië verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag op grond van artikel 22(7) van voormelde Verordening iuncto artikel 51/5 van voormelde Wet van 15 december 1980.

Zij meent dat Italië aan de internationaal en Europees rechtelijke verplichtingen en minimumnormen voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekende partij voldoet terwijl algemeen bekend is uit media en andere bronnen blijkt dat Italië niet in staat is om de vlucht[el]ingentooistroom te verwerken.

Als zodanig kan zij geen opvang verlenen (in casu verbleef verzoekende partij in een park) waardoor verzoekende partij geen adres heeft waarop de nodige proceduredstukken kunnen betekend worden waardoor hij de facto van de behandeling van zijn asielaanvraag verstoken blijft en haar recht op asiel wordt geschonden. Immers uit de bijgevoegde stukken nrs. 3 en 4 blijkt dat een op twee van de asielverzoekers geen opvang lees adres kunnen gegeven worden: de toestroom in Italië als eerste Lidstaat die toegang tot de Europese Unie geeft is gelijk aan ca. 100.000 terwijl de opvangcapaciteit slechts nog geen 50.000 plaatsen voor heel Italië bedraagt. Dat wil zeggen dat verzoekende partij een kans van een op twee heeft om zijn asielaanvraag niet minstens [...] volgens de Europese minimumstandaarden met toegang tot tolken en juridische bijstand behandeld te zien.

Het feit dat verwerende partij geen antwoord kreeg op haar vraag tot terugname is verder een sterke indicatie dat Italië niet langer de facto aan de vereiste behandeling van de asielaanvragen kan voldoen.

Verder blijkt uit de media dat President Renzi verwacht dat ander Lidstaten waaronder verwerende partij haar verantwoordelijkheid nemen bij de herverdeling van de asielaanvragen.

Dergelijke omstandigheden zijn voor het Europees Hof van Justitie aanleiding voor de behandeling door verwerende partij van de in België ingediende asielaanvraag: verwerende partij citeert zelf de desbetreffende rechtspraak.

De ingeroepen motieven van de bestreden beslissing kunnen de voormelde gebreken (geen adres is gelijk aan geen behandeling van de asielaanvraag volgens de Europeesrechtelijke minimumnormen met bijhorend recht op tolkendiensten en juridische bijstand; onvoldoende Italiaans administratieve behandelingscapa[cij]teit) die tot een kennelijk schending van het asielrecht leidden niet rechtzetten: de motieven “doorreis”, geen familie, goede gezondheid zijn bij voorgaande vaststelling niet langer pertinent.

Schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 18 (recht op asiel) en 19 (non-refoulementsbeginfel) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000.

Artikel 2 (recht op leven) en 3 (verbod op mishandeling) van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd zijn absolute rechten waaraan verwerende partij geen afbreuk mag doen (art. 15 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd).

Voormelde artikelen 2 en 3 worden hernomen in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 in het bijzonder wordt artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd hernomen in artikel 4 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000.

De artikelen 52 en 53 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 zegt dat de bescherming verleent door de grondrechten in het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 minstens dezelfde bescherming als de

artikelen uit het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd verleent aan de rechtszoekende.

Hieruit volgt dat het verbod op mishandeling in de zin van artikel 4 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 even absoluut is als de bescherming tegen mishandeling in de zin van voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd.

Door zich er tot tweemaal toe te verbinden om het verbod op mishandeling niet te schenden heeft verwerende partij ontegensprekelijk de plicht op zich genomen om zich te onthouden van elke rechtshandeling inclusief de bestreden beslissing die er toe leidt dat verzoekende partij wordt mishandeld of haar bescherming verliest.

Het recht op asiel in de zin van artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 is bedoeld om de nodige bescherming te verlenen tegen deze hardheidsdrempeloverschrijdende mishandeling en is daarmee een bijzonder invulling van het absoluut recht op een menswaardig leven in de zin van de artikelen 23 van de gecoördineerde Grondwet in samenhang gelezen met de artikelen artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 4 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000.

Verwerende partij is daarom verplicht het recht op asiel van verzoekende partij te garanderen door deze zelf te behandelen wanneer zij vaststelt dat de Lidstaat die als verantwoordelijke voor de behandeling van de asielaanvraag daartoe door systematische tekortkomingen in de nationale wetgeving niet of de facto niet langer daartoe in staat is.

Door het voorgaande niet concreet te onderzoeken zelfs de feiten naast zich neer te leggen (verzoekende partij leefde in Italië in een park op Sicilië; er is een Tacit Agreement als tegenindicatie van behandelingscapaciteit voor haar asielaanvraag) maar zich te verschuilen achter standaardmotieven en niet pertinente bronnen handelt verzoekende partij onzorgvuldig.

Verwerende partij is gehouden tot het nemen van een beslissing gestoeld op correcte feitenvinding en zij dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, pp. 53 en 54 en voetnoten 105 en 106 met verwijzingen naar de rechtsleer).

Verwerende partij heeft als bevoorrechte partij in de zin van artikel 3 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen toegang tot de aangehaalde relevante informatie en [...] had moeten op de hoogte zijn van het voorgaande.

Schending van de zorgvuldigheidsplicht.

In onderhavig beroep heeft uw Raad als annulatierechter geen onderzoeksbevoegdheid noch kan zij haar beslissing in de plaats van verwerende partij stellen waardoor uw Raad enkel kan vaststellen dat verwerende partij haar wettelijke onderzoekspllicht niet heeft nageleefd en dat dit gebrek niet kan worden hersteld.

De motieven van de bestreden beslissing zijn daarom kennelijk niet deugdelijk en kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Schending van de motiveringsplicht.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij redelijkerwijze niet de bestreden beslissing komen."

3.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in deze beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te

vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

3.2.2. Verzoeker betoogt verder in wezen dat verweerder is voorbijgegaan aan het feit dat de Italiaanse autoriteiten niet bij machte zijn om asielzoekers op te vangen en dat zijn asielaanvraag in dat land niet of niet op een correcte wijze zal worden behandeld. De Raad kan in dit verband slechts vaststellen dat uit de uitvoerige motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met het feit dat Italië, net zoals vele andere landen, waaronder ook België, geconfronteerd wordt met een grote toevloed aan asielzoekers. Verweerder heeft evenwel met verwijzing naar bronnenmateriaal uiteengezet dat niet blijkt dat een vreemdeling die in het raam van de toepassing van de verordening nr. 604/2013 aan Italië wordt overgedragen niet de gepaste opvang zou genieten. Hij heeft hierbij onder meer uiteengezet dat er in Italië elf opvangstructuren zijn specifiek voor personen die ingevolge de toepassing van de verordening nr. 604/2013 naar dat land terugkeren. Verzoeker weerlegt de concrete vaststelling dat er een grote capaciteit is om personen die met toepassing van de bepalingen van de verordening nr. 604/2013 aan Italië worden overgedragen op te vangen niet. Hij maakt evenmin aannemelijk dat verweerders standpunt dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat hij, wanneer hij terugkeert in het kader van een overnameprocedure, geen passende opvang zal krijgen incorrect is door op algemene wijze te stellen dat de Italiaanse autoriteiten geconfronteerd worden met een grote toestroom van vluchtelingen en dat dit problemen met zich meebrengt. Verzoeker toont ook niet aan dat verweerder verkeerdelijk vaststelde dat uit verschillende bronnen blijkt dat personen die met toepassing van de bepalingen van de verordening nr. 604/2013 aan de Italiaanse autoriteiten worden overgedragen toegang hebben tot de procedure om internationale bescherming te krijgen.

Waar verzoeker nog stelt dat hij bij zijn doortocht in Italië niet genoot van enige opvang en in een park diende te slapen kan het volstaat te duiden dat verzoeker zich beperkt tot een loutere bewering en dat verweerder terecht heeft aangegeven dat verzoeker niet kan voorhouden dat de Italiaanse autoriteiten nalieten hem de aan de hoedanigheid van asielzoeker verbonden bijstand en opvang te verlenen nu hij zich volgens zijn verklaringen niet bij deze autoriteiten kenbaar maakte als zijnde een vreemdeling die een asielaanvraag wenste in te dienen.

De stelling dat verweerder geen antwoord kreeg van de Italiaanse autoriteiten met betrekking tot het overgemaakte overnameverzoek en hieruit dus kan worden afgeleid dat de Italiaanse autoriteiten asielaanvragen niet deugdelijk kunnen behandelen mist feitelijke grondslag. De Italiaanse autoriteiten hebben via een op 2 december 2015 gedateerd schrijven wel degelijk geantwoord op het overnameverzoek dat hen door verweerder werd toegezonden en zij hebben dit verzoek uitdrukkelijk ingewilligd.

Het feit dat een politicus in Italië aangaf te verwachten dat andere Europese lidstaten een deel van de vluchtelingen die in Italië aankomen zou overnemen laat daarnaast geenszins toe te concluderen dat verweerder enige kennelijke appreciatiefout maakte of niet zorgvuldig optrad. Verweerder dient immers geen rekening te houden met wensen van politici doch met de feitelijke omstandigheden die in een individueel geval van belang zijn en verzoeker toont niet aan dat verweerder op dit punt in gebreke bleef.

Verzoeker verwijst nog naar het gegeven dat het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) oordeelde dat in bepaalde omstandigheden een overdracht van een vreemdeling naar een andere lidstaat van de Europese Unie niet aanvaardbaar is, maar hij toont niet aan dat deze omstandigheden zich in casu voordoen. Zijn betoog is derhalve niet dienstig. Verweerder heeft daarenboven rekening gehouden met de rechtspraak van Hof van Justitie en uiteengezet waarom hij meent dat de bestreden beslissing verenigbaar is met deze rechtspraak. Verzoeker toont opnieuw niet aan dat verweerder hierbij uitging van een incorrecte feitenvinding of dat hij kennelijk onredelijk optrad.

Verzoekers beschouwingen laten niet toe te concluderen dat hij in Italië niet de gepaste opvang zou krijgen, dat een eventuele asielaanvraag in dat land niet conform de geldende internationale en Europese regels zal worden behandeld, dat Italië het non-refoulementsbeginnsel zou miskennen, dat zijn leven in Italië in het gedrang zou komen of dat hij er zou worden onderworpen aan handelingen die voldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen spreken van foltering of van onmenselijke of vernederende

behandelingen. Zijn uiteenzetting laat evenmin toe te besluiten dat verweerder de bestreden beslissing niet degelijk heeft voorbereid of dat deze beslissing niet is gegrond op een correcte feitenvinding. Hij kan dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder door de bestreden beslissing te nemen de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 18 en 19 van het Handvest van de grondrechten of het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK